

Dla kogo hodujemy materiał zarybieniowy?

Tadeusz Krzywosz, Piotr Traczuk

Zakład Rybactwa Jeziorowego, Instytut Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie

Badano liczebność populacji kormorana oraz jego pokarm na jeziorach położonych na wschód od Wisły. Obszar ten obejmował 130936 ha wód, co stanowi 48,5% całkowitej, krajowej powierzchni jezior użytkowanych rybacko. W 2009 r. populacja kormorana, po wylotach z gniazd, liczyła 30440 szt. i wzrosła w następnym roku o około 5,2%. W 2010 r. ilość ryb w diecie kormoranów wyniosła 2251,5 ton ($17,2 \text{ kg ha}^{-1}$), co przewyższało połowy rybackie (około $8,9 \text{ kg ha}^{-1}$) i połowy wędkarskie (około $13,4 \text{ kg ha}^{-1}$). Na podstawie przebadanych 13868 szt. ryb (wykrztuszonych) ustalono, że średnia masa ofiary kormorana wynosiła 44,2 g. Najcięższe znalezione ryby wykrztuszone to: szczupak – 956 g, sandacz – 791 g, węgorz – 648 g, lin – 642 g i leszcz – 488 g. Główny udział wagowy w diecie kormorana stanowiła płoć (33,4%), następnie lin (16,7%), leszcz (15,1%), okoń (10,8%) i szczupak (9,7%).

Średnia masa ofiar kormorana, z gatunków zarybianych, odpowiadała masie ciężkiego materiału zarybieniowego. Relacja wartości finansowej materiału zarybieniowego, wprowadzanego przez użytkowników rybackich, do wartości ryb wyłowionych przez kormorany wynosiła: szczupak 1:1,5, węgorz 1:2,5, sandacz 1:5,8, lin 1:24,8. Obecna presja kormorana w znacznym stopniu niweczy efekty prowadzonych zarybień i zagraża ciągłości jeziorowej produkcji rybackiej.